

това, но повече-то истръпнѣли и възнегодували. Не ся минѣло много врѣме, и единъ жалостенъ выкъ екнѣлъ въ цѣлѣ Германіѣ: “Лутеръ паднѣлъ въ рѣцѣ-тѣ на неприятели-тѣ си!”

Но додѣто едни скѣрбѣли а други ся радвали за участь-тѣ на Прѣобразователь-тѣ, Лутеръ си стоялъ безопасно въ Вартбургскѣ-тѣ кулѣ, дѣто приятели-тѣ му го окрыли отъ врагове-тѣ му. Человѣци-тѣ които го плѣнили, като пристигнѣли прѣвъ нощъ-тѣ въ кулѣ-тѣ, завели го въ еднѣ стаѣ, дѣто имало една рыцарска дреха и единъ рыцарскы мечъ. Тѣ му съблѣкли монашескы-тѣ дрехы, и го облѣкли въ рыцарско облѣкло, и му заповѣдали да си остави брадѣ-тѣ и косѣ-тѣ да му порастѣтъ, така щото всѣкы служитель въ кулѣ-тѣ да го счита за нѣкой си рыцарь Георгій. Да ся огледаше, Лутеръ е два ли е моглъ да познае себе си.

Оставенъ на мира, Прѣобразователь-тѣ е ималъ сега свободно врѣме да си приговори необыкновенны-тѣ происшествія, които бѣхѣ го свѣрхлетѣли въ Вормсѣ, и да ся замысли за неизвѣстно-то си бѣдѣще и ново-то си странно жилище. Прѣвъ тѣсны-тѣ прозорчета на кулѣ-тѣ ся мѣркала тъмна-та, гѣста гора, която